

№195

Квітень - 2008 - April

Рік XVII

ОСЬ ВАМ ПРЕЗИДЕНТ!

А ТИМЧАСОМ В РОСІЇ...

ЯЙЦЕВІЙНА В УКРАЇНІ НАБИРАЄ СИЛИ
Влада ударила Луценкові в голову, а Черновецькому —
по яйцях.

Цей жарт не має ніякого відношення до політики...
Пасуться дві телички, а з другої сторони потічка — бик.
Телички: — Як тебе звати?
Бик: — Я Бик Яйцеслав!
Телички: — Ходи до нас, побавимось...
Бик розганяється, стрибає, але зачіпається яйцями за
огорожу і відриває їх.
Телички: — Як ти там казав тебе звати?
Бик: — Та просто Славко...

ВИЯСНЕННЯ: Редакція "Всесміху" одержує багато
різного гумористичного матеріалу через інтернет.
Інформація, що приходить електронною поштою, не
питає ані кордонів, ні імен, ані дозволу... Авторство
зазвичай неможливо встановити. Тож якщо хто впізнає
свою творчість на наших сторінках, не ображайтесь
— це не піратство, а радше те, що падає даром
нізвідки. Однак — дякуємо...

Загадкова послідовність вождів
Кремля: у 20-му столітті — лисий,
волосатий, лисий, волосатий і т.д.

У 21-му столітті вже намітилася
тенденція, що кожен наступний
президент буде на 10 см нижчий від
попереднього.

Медведєв іде до трибуни, тримати
свою першу президентську промову.
Його помічник запопадливо бігає
навколо:

— Одну секундочку, до вашого
рукава причепилася якась ниточка.
Ой, і до другого теж!..

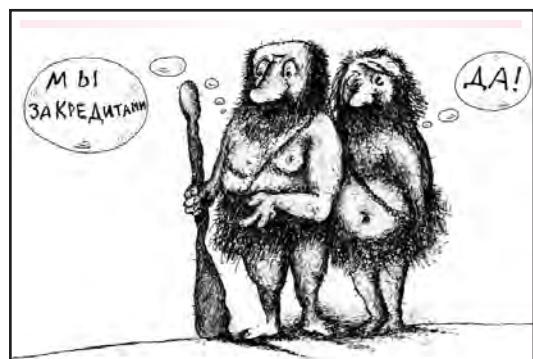
Раптом звідкись голос Путіна:

— Це потрібні ниточки, не чіпайте їх!

Володимир Красіленко

ІМПЕРСЬКА ВІЗИТІВКА

Впродовж стількох уже віків
крізь сльози до істерик
весь світ здригається від слів:
«Москва слезам не верить!»

Всесміх (Laughter)

Український сатирично-гумористичний журнал

Лауреат премії імені Петра Сагайдакного 1998 р.; переможець конкурсу
українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу
Канадської Асоціації етнічних журналістів і письменників 2004 р.
Внесений до Енциклопедії Сучасної України.

Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Association of Ethnic Media award
Published by Bsecmix Community Publishing Corporation, Toronto, Canada
Editor and Publisher Raissa Galechko

Subscription/Передплата:

Canada and USA/Канада й США:
\$45.00 (one year); \$24.00 (6 months); \$13.00 (3 months)
Other countries/Інші країни: \$85.00 Can., \$75.00 US

Mailing address: Всесміх, 1300 Woodhill Court,
Mississauga, Ontario L5E 3H1 Canada

Tel. & Fax: 905-891-0707
E-mail: bsecmix@sympatico.ca www.Bsecmix.com

We reserve the right to edit articles and letters;

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали.

При використанні матеріалів "Всесміх" посилання на джерело обов'язкове

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

Євген Дудар

"... А ВИ, ЛЮДИ, ЧУЙТЕ І... ДУМАЙТЕ!.."

(Скорочено)

Є така весільна пісенька: "Ви, музики, грайте, грайте, а ви, люди, чуйте..." .

...Одна "українська" парламентарка з комуністичної фракції якось заявила: "У Радянському Союзі проститутки були, але проституції, як явища, не було...". Інший депутат пояснив це тим, що радянські проститутки віддавалися не за гроші, а з ідейних переконань.

В незалежній Україні явище проституції є. Політичної. А "проститутки" "віддаються" вже не з ідейних переконань, а за гроші. Істина: "Хто платить гроші, той замовляє музику" є істиною і сьогодні.

На даному етапі зусилля всіх "музикантів" спрямовані проти нової влади. Пролетарії єднаються з буржуями. Худі коти з жирними. Безбожники з попами. Параноїдні синки закатованих батьків з іхніми катами. Злодюги з "правозахисниками". Бандюги з " правоохоронцями". Навіть деякі ті, що вчора на Майдані стояли за спину Ющенка, то там, то сям тицьнуть в його бік дульку... Правда, вони ще проти нього ніби й не "грають". Вони поки що лише підігрують. Отим "музикантам"...

Влада буває чесна і підла, продажна і своя. У нас сьогодні влада, здається, своя. І поки що – чесна. Звісно, тим, хто віками владарював над нами це не до шмиги. Ім потрібні у нашій хаті свої наймити. Ота божевільна дудко-мегафонна какафонія політичних трупів у Верховній Раді показала, що цих наймитів ще не бракує. Смородом своїх вчораших ідей вони ще будуть отруювати повітря.

Протищенківська і українофобська брудня, що сунула

Далі на стор. 4

Армійський гумор

Прапорщик пояснює новобранцям суть земного тяжіння:

- Якщо камінь підкинути вгору, він падає на землю. Це значить, що на нього діє сила земного тяжіння.
- А якщо камінь впаде у воду?
- питає один солдат.
- Ну і дурак же ти, Сидоров. Це не наша справа, цим займаються на флоті.

• • •

Кілька солдат стають до рапорту і просять відпустку. Сержант каже, що тепер нема ніяких відпусток, хіба що кому помер батько, мати чи ще хто з найближчої родини. Тут вперед виступив один:

- Товаришу сержант, в мене помер батько.
- Коли?
- Два роки тому.

• • •

Старшина прийшов на своє перше побачення, ніякові є і мовчить.

- Скажи що небудь... - просить його дівчина.
- Стр-р-унко!
- Та ні, щось ніжне, приємне...
- Вільно!

Зійшлися російський депутат і український. Російський:

- Дивіться, як у нас народ Вітренко підтримує. Вона почувається в Росії, як у дома. Не те, що в Україні!
- То візьміть її до себе, — каже український депутат.— Однією навіженою стане менше...
- Не можемо. Жириновський проти.
- Чому?
- Конкуренції боїться!

"... А ВИ, ЛЮДИ, ЧУЙТЕ І... ДУМАЙТЕ!.."

лавиною у часи кучманізму, набрала іншої форми. Стала у позу ображеної Химки. "Нова влада нічим не відрізняється від вчорашиної... Діє старими методами... Порушує права людини!.."

Комунисти, як завжди, б'ють у барабани революції. Якої, вони й самі не знають. Кажуть, що соціалістичної. Але комунисти, як завжди, "послідовні". Вони думають одне, говорять інше, а роблять третє. Хоч і на лацканах синьожовтих пропорців з тризубом ще не носять, але гривні з тризубом вже беруть. У релігію кинулися. Адам Мартинюк вже цитує не Маркса, а Ісуса Христа. Катерина Самойлик православ'я захищає. Правда, поки що російське від українського. Навіть такий незламний комуніст, як Герасимов, закликав до "християнської моралі." Мовляв не треба піднімати питання про примирення ветеранів ОУН-УПА з ветеранами Червоної Армії. Бо це – не по-християнськи, турбувати старих людей. Демагогія хвороба страшна.

"Регіонали", в основному, грають на "двуязичії". І опираються на поп-музику, Московського патріархату. Є в "музикантів"-регіоналів джерела фінансування. "Профессор" признався, що вони ті ж самі, що були. Отже ті ж самі замовники "музик", що були вчора...

Тепер щодо влади. Що вона обіцяла. Чого не зробила. Давайте повернемося до пісеньки. Не тої, якою починали. А отієї, у якій парубок дівчині перед одруженням обіцяв: і хатку, і сіножатку, і ставок, і млинок, ще й вишневий садок... То розумна дівчина знає, що хатку треба збудувати, сіножатку виплекати, ставок запрудити, на ньому збудувати млинок, а вишневий садок – посадити. На все це треба кошти, праця і час. Вона скаже нареченому: "Давай поєднаємо свої долі, і разом будемо цього всього старатися"... А дурна, щойно вислизнувши з-під вінця, заверещить: "Ти обіцяв! Де воно?.."

А "воно" з неба не падає... "Воно" тільки в російській народній казочці про Іванушку-дурачка, який сидить на печі, а "воно" само з "блінами" в рот залітає...

Євген Дудар

8 липня 2005 р. Київ, хутір "Мозамбік".

✿ Життя – це гра, в якій ти обов'язково в кінці програєш. Однак чудовою властивістю цієї гри є те, що всі виходять у фінал.

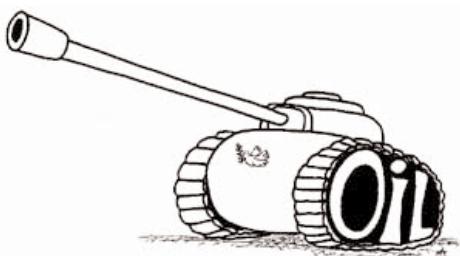
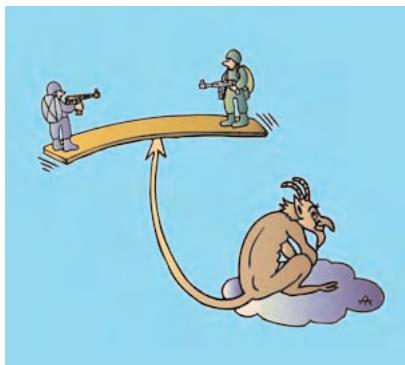
✿ При певному бажанні і належному вмінні і в чистому полі можна голосно громнути дверима.

✿ Тому хто цілий день працює, ніколи заробляти гроші.

✿ Люди же мають таку вдачу, що їх легко водити за ніс. Треба тільки намазати пальці таким запахом, який вони люблять.

ВІЙНА І МИР

Олексія Талімонова

БАТЬКИ І ДІТИ

Розгодована дочка нових українців хвалиться перед своєю однокласницею:

— Ми вчора з татком в ресторан ходили, чого ми тільки там не їли! Омарі, ланґети, бабекю, міньйон... Я так об'яснила, що ледве не лопнула.

Її худенька однокласниця сумно дивиться на неї і каже:

— А чому "ледве"? Що, у татуня грошей не вистачило?

○

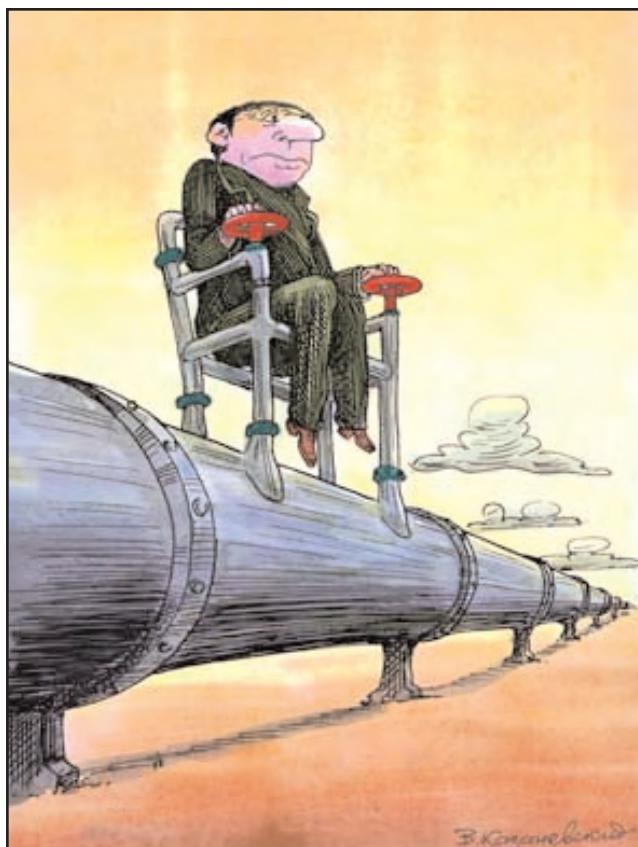
Старий джентльмен вирішив відвідати заміжню доночку. Зайшов у кімнату до внуків, яких давно не бачив. Один внук у цей час читав книжку про авіацію.

— Ким ти хочеш бути, коли виростеш? — запитує дідусь.

— Пілотом, — відповів хлопець.

— Ну, а ти? — звернувся дід до другого.

Внук відрівав погляд від останнього номера "Плейбою" і прорік: — Дорослим, дідусю, просто дорослим.

В. Ковалчук

JOKES ABOUT POLITICAL EVENTS IN UKRAINE

Учитель-поліглот Олег Паламарчук займався німецькою мовою зі студентом економічного факультету Львівського політехнічного.

Навчальною темою була банківська справа.

- Як ви гадаєте, що треба робити, щоб стати успішним банкіром? - запитав студент у вчителя.

- Я можу тобі сказати тільки, що не треба робити... Слідуй наступним трьом правилам: перше, не позичай грошей тому, хто їх не має; друге, не позичай грошей тому, кому вони дуже потрібні; і третє, не позичай власних грошей.

The teacher-polyglot Oleg Palamarchuk conducted a lesson in German. The topic was economics and bank business.

"What do you think I must do to become a successful banker?" asked a student.

"I can't say what you should do, but I can tell what you shouldn't do. Follow the three rules:

first, don't lend money those who don't have any; second, don't lend money those who need it badly; third, don't lend your own money."

Тисяча і один анекдот ОЛЕГА ПАЛАМАРЧУКА

• • •

Учитель-поліглот Олег Паламарчук супроводжував як перекладач одного німецького бізнесмена у його діловій поїздці по Росії та Україні. І вже під самий кінець Олег Паламарчук запитав німця:

- Чи не здається вам, що ваша компанія дуже ризикує, коли вкладає гроші в російську економіку? А раптом Росія розвалиться?

Старий баварець посміхнувся:

- Якщо Росія розвалиться, значить ми, німці чи американці, недаремно вкладали сюди гроші!

The teacher-polyglot Oleg Palamarchuk accompanied one German businessman in his trip to Russia. And at the end of this trip the translator asked the German:

"Do you understand that your company risks much by investing money in the Russian economy? What if Russia falls in default again and split into parts?

The old Bavarian smiled:

"If Russia fails, it will mean that we, Germans or Americans, haven't invested money here in vain."

ПОЛІТИКА

Гумореска, спрощено кажучи, — це сміховинка. Ну що ж, самий уже заголовок «Політика» може викликати сміх. Проте не всі з цим згідні: дехто думає, що українська політика — це трагедія. Інші, навпаки, вважають, що це — комедія. А ще треті поєднують ці два означення в термін: це — трагікомедія.

Як зробити гумореску смішною? Як зробити, щоб публіка сміялася? Відомий сміхун Джонні Карсон досягає цього електронно: механік виставляє напис «Смійтесь!» або «Аплодуйте!» — і люди слухняно репочуть. Коли ж хтось не підкоряється й замість сміху викрикує «Бу-у-у!», Джонні видає заздалегідь приготоване побажання такими словами, що їх у словнику Вебстера не знайдете.

Ми сміємось без електроніки, а як хто протестує, можна йому хіба що палець показати — але вважайте, який. Найбезпечніше — мізинець. А побажання — «нехай вас качка копне».

Вернімось до гуморески, це більше до політики. Кожна нація має улюблений спорт, яким вона прославляє свою

країну: англійці — поло, шведи — лижви, американці — бейсбол, еспанці — бої з биками, чехи — теніс, французи — «тужур-амур», поляки — пиво. А українці — політику. В інших народів це — державна справа, а в нас — спорт. Як може наша політика бути державною справою, коли в нас поки що нема держави? Отож, займаймося спортом. Український спорт поки що не приніс нам світової слави, але якщо ми й далі будемо так завзято його провадити, здобудемо широкий розголос.

У цьому спорті є в нас професійні грачі, а є й аматори. Межа між ними лежить у свідомості кожного політика. Українська політична преса, звичайно, віддзеркалює політику. На першій сторінці «Свободи» — найважливіші для України справи: «Реґен виказує гнучкість»... «Ярузельські заохочує робітників вступити до нової спілки»... «Яка погода в Ливані»... А на дальших сторінках менш важливі справи: наші наукові установи, школи, молодь...

Ми не так дуже цікавимось інтернаціональною політикою, бо чужі політичні дружини не хочуть з нами грати. Маю на увазі не чужих жінок, а професійні й державні чинники. Часом робимо ставку на ту чи іншу американську партію, але завжди на ту, що програє. І звідки ми знаємо, котра програє?.. Що за інтуїція! Може, тому, що звикли до програвання... Ну, та хай собі інші бавляться на міжнародних аренах. У нас свої, не менш важливі справи: наша внутрішня партійна політика. І в ній ми будемо грati до кінця свого життя.

Партійну політику ми провадимо на сторінках газет і на політичних зборах. Їх у нас дуже багато.

Прийшовши додому і пообідавши, жінка сідає на телевізування, посуд миється сам, а чоловік іде голитися, приспівуючи:

Ой ду-ду! Ой ду-ду!
На політику піду.
Всіх суперників партійних
На лопатки покладу!

— Що ти там розспівався?
Голосніше, бо не чую! —
озивається жінка.

— Та оце на політичні збори вибираюся.

— Ізнов?! А чого ж поголився
і строкату краватку нацупив?

— Тож мушу виглядати як людина.

— Гм? Уважай! Минулой ночі тиуві сні якусь Чікіту кликав...

— Яку там Чікіту? То ж тебе так по-єспанськи звати!

— Не вигадуй! Мое ім'я по-єспанськи Есмеральда. Вважай, бо я тобі покажу Чікіту!

— А, згадав! Знаєш, ми мусили в нашім банку для етнічного балансу найняти мексиканку, Чікіту. Сидить як лялька при комп'ютері і такого понаплутувала, що мені вночі страшний кошмар приснився...

— Розкажи мені той сон.

— Та я вже його забув. А що цікавого на телевізорі?

— Лекції вищої математики.

— Тебе захоплює математика?

— Не спеціально. Часом цікаво послухати те, в чим нічогісінько не тямиш.

— Ну дивись, дивись... До побачення. Я вже пішов.

Отож, пішов політик на свій улюблений спорт.

Далі на стор. 7

ПОЛІТИКА

Які ж кваліфікації мусить мати український бездержавний політик?

По-перше, залізне серце, міцні кулаки і добре ноги. По-друге, гімназійну освіту і докторський диплом. По-третє, вміти годинами промовляти і не зімліти. По-четверте, не здаватися навіть тоді, як карти биті.

Якщо вам одразу не вдалося побороти опонента, не впадайте в розpac: іншим разом пощастиТЬ. Поки що можете себе заспокоїти розмовами зі своїми однодумцями.

— Так то ж такий дурень, такий невіглас!

— Згоджуюсь, до того ще й бевзь! Але, може, це засміливо висловлено: як-не-як, він має докторат.

— Меценасе, хіба ви не знаєте, що є два сорти дурнів: такі, що дурнями народилися, і такі, що дурнями з університету вийшли. Так оцей не народився дурнем, він вивчився на дурня.

З дипломами буває морока. Часом опонент з політичної теми перескакує на особисту і починає так підступно-солодко:

— Я захоплений вашою ерудицією! Та й не дивина: докторат з УВУ! А чи можна дізнатися, з чого ви маєте той докторат?

— Із тисячі доларів, — признається політик.

— Ну, це я знаю, але з якої дисципліни?

— З агностики. А... А дозвольте мені, в свою чергу, спитати, де ви здобули свій докторат?

— В Італії, в Помпейському університеті імені Везувія.

Кожний політик мусить бути добрим оратором, цебто

орати свою ниву, поки не виоре до кінця. Спинятися під час промови не можна, бо мідератор може посадити на місце. Треба тримати про запас десятків зо два речень і жонглювати ними, поки знайдеш загублену думку. Наприклад: «Це все не вигадки, а фікція. Всі компетентні компоненти моїх опонентів конsekventno ідентифікують ці абсурди. За відсутністю абсентних монасиків тримаймося наших національних трагедій». Такою фразою можна і вовка злякати!

У наші модерні часи політика — не тільки спорт, а ще й надійна зброя. В українців, крім політики, є ще й наша одвічна зброя — козацька шабля, якою ми махаємо на академіях, бо ми й досі воюємо з турками-бусурманами.

А ще з ким воюємо?

Наш національний гімн запевняє, що воріженки й самі згинуть, як роса на сонці, то чого з ними боротись і без потреби кров козацьку проливати? Святе Письмо і єпископи наказують нам любити ворогів. Ми так і робимо. З поляками тримаємо «солідарність»; може, і з росіянами не варт воювати

— бо ж із ними ми творимо спільний фронт боротьби за звільнення СРСР від росіян. І з євреями боротися не варт, бо ж то — наші найкращі союзники в новій ситуації. Та якби Тарас Шевченко встав та побачив, він і свій вірш переробив би:

*Перед паном Іциком
Ходить Федір цуциком.
І задком, і передком
Перед паном Іциком.*

Ми граємося не в зовнішню, а у внутрішню, міжпартійну

політику. Партий у нас не так багато, яких десятка півтора, але кожна готова до бою в кожний час. З такою войовничістю будь-яку війну виграєш. Або програєш...

На відміну від інших націй, у нашім спорті беруть участь головно старші люди. Американські політичні спортивці стараються позбутися гравців по тридцятці. А у нас — чим старший політик, тим солідніший. Він із корінням урісся в партію, і нічим його не викорініш. Української молоді в нашім спорті майже не помітно, та й що вони в тім розуміють?! У старих за плечима досвід, близькуче минуле, наука, як відживати після поразки. А в молодих що? Гамбургер з Мекдоналдсу! Політика зачіпає їх тільки тоді, коли їм не дозволяють одружитися з дівчиною, батьки якої належать до протилежної партії... Можна було б і без дозволу, але тоді батьки не влаштують Великого Весілля, хати в придане не дадуть... А тепер же тяжкі часи — інфляція...

Часто партійна політика доводить до того, що дівчина заспіває:

*Ти до мене,
Ти до мене не ходи,
Я тобі не рівня,
Бо ти хлопець-мельниківець,
А я бандерівна.*

Розповім вам історію одного кохання. Кохалися вже кілька літ Ольга і Володимир. Забажали одружитися. Думали — батьки будуть дуже раді: українець! із українкою! Але справа в тім, що Володимир належав до церкви Володи-

Далі на стор. 8

ПОЛІТИКА

мира і Ольги, а Ольга — до Володимира без Ольги. Ревні та побожні батьки Володимира не згодилися, щоб молоді повінчалися у Володимира; а не менш побожні батьки Ольги поставили вето на одруження Володимира і Ольги в церкві Володимира і Ольги. Під тиском батьківських благань Ольга так заспівала своєму коханому:

Ти до мене,
Ти до мене не ходи,
Хоч любимось здавна,
Бо ти хлопець католицький,
А я православна.

Чим же закінчилась ця історія? Ольга одружилася з ірландським «трактрайвером». Ох, ті діти!

— **М**ироне, може, б ти на доповідь зі мною пішов?
— Я бізі, дед. Пікчер на підлогу вішаю.

— Що ти мелеш! Оце так тебе навчили вчителі в школі українознавства? Картину вішають не на підлогу, а на стіну.

— Ват'с де діфференс?
— А те, що на підлогу видряпатися не можна, а на стіну можна.

— 0-кей, тат. Дат'с фані. Але он надворі такий дощ, що коти й собаки з небападають. Як можна в такийрейн іти на збори? Краще дай мені тіста, я піду в дискотеку.

Ну хіба така молодь надається до політики?! А все ж треба їм турчати у вуха, щоб потім, коли що станеться, нагадати: «А я ж тобі казав...»
Підемо ж на політику.

Починається все лагідно,

погідно, ввічливо, часом навіть із молитвою. Якщо без молитви, то хоч із кадилом: «Вельмишановні й високодостойні панство меценаси, доктори, знамениті маестри, лавреати, надзвичайні професори, професіоналісти... незрівнянні, непревершені, світової слави...» І так далі. Ні одної простої людини в залі немає.

Промови починаються піяніссімо, солодко, ввічливо. Перед нами ж велика мета — «привернення» (не повернення, а «привернення!») нашої державності. Отак собі літає та державність, як повітряний балон, і не знає, де дітися. Варт її «привернути», і вона вже в руці. Вся справа тільки в тім, чия рука вхопить той балончик. І кожна партія простягає обидві руки.

— Це мій балончик!
— Hi, мій!
— Які у вас на те права?
— У нас — історичні.
— А у нас — праісторичні!
Коли ж доходить до історії, починаються екскурси в минуле. І як не крути, виходить, що найбільше нам нашкодили свої рідні вороги.

Одні вихваляються своєю легендарною хоробрістю в чужих дивізіях, а інші таких називають колаборантами.
— Який я колаборант? Я тільки співпрацював навіть не з ворогом, а під вороюю окупацією, щоб не вмерти з голоду.

— Ага, признаєтесь? Так і запишемо в книгу історії. А ваша жінка ще й тепер колаборантка!

— Та ні, вона не колаборантка, а лаборантка. А ти — хрунь. А твоя жінка — хруниха. А твої діти — хрунтя.

(Прошу звернути увагу: вже перейшли на «ти».)

— Як ти смієш ображати мою жінку? Забув, як колись за нею бігав, поки вона тобі дулю не показала? Якщо ти про те забув, то, може, не забув, що одне мое хрунтя заручене з твоїм безрогим сином! Я відкликаю весілля!

Політика відступає на задній план, бо вже зал для весілля зарезервований і запрошення розіслані. Свати подають один одному руки і замовкають.

Але що діється в залі! Голова зборів закрив програму, проте ніхто не йде додому. Лайка не вгаває. Важкі слова літають як хижі крукі, сідають на голови супротивників... Ллються помиї, б'ються черепки... Коли забракне лексики, позичають із советських рептильок: «людоненависники», «браторбивці», «юди», «крокодили з рилами динозаврів і хвостами хамелеонів», «скажені бики», «тхори», «мерзенні чоботолизи», «наци»...

І між тим усім — нейтральна особа — сторож клубу. Кличе політика до телефону.

— А хто дзвонить?
— Якась Чікіта...
— До чорта! Я ж їй казав, щоб не дзвонила! Прошу сказати їй, що мене нема.
З голоднілі політики помалу розходяться, не долаявшись до перемоги.

Прийшов політик додому. Думав: жінка з вечерею чекає. А вона на нього з мокрим рядном:

— Так де це ти був?
— Я ж сказав, що на зборах.
— Не бреши! Я дзвонила до клубу, й мені сказали, що тебе

ПОЛІТИКА

там нема.

— А... А коли ти дзвонила?

— О третій годині.

— Так то ж була Чікіта!

— Ні, то була я. Навмисне сказала, що Чікіта, щоб тебе зловити. В Чікіти ти, мабуть, і був. Оце така політика!

Не завжди наші політики сваряться. У нас є такі

чудові нагоди, як похорони, де ніколи не лаються.

Навпаки, там так вихваляють, що, здається, ще один суперлятив — із такого дива покійник оживе і скаже: «А я й не знов, що я такий чудовий!»

Один з присутніх мовив до свого супротивника, що стояв поруч смирний, як ягнятко:

— Це був мій однодумець. У надгробній промові ви так його вихваляли! А мене за те саме лаєте.

— Так ви ж іще живі. Умріть, то я вас ще краще похвалю!

Кадило у нас працює не тільки на похоронах, а й на виставах. Кожна партія підтримує своїх артистів і підносить їх за те, що вони підносять партію.

Затанцює хто на сцені —
Кричимо як навіжені.
Бумкне хто на фортеп'яні —
Від утіхи ми аж п'яні:
От де геній! От талант!
Срібло! Злoto! Діамант!
Всі ми любимо кадило,
Бо кадило — добре діло.
Щоб дістати склянку кави
Чи хоч усмішку ласкаву,
Чи хоч келишок води,
Спершу людям покади.

Після кадила настає мир і благодать. Але як зробити, щоб мир тривав, щоб ми не

воювали і не лаялись між собою?

Перш за все, лаймося культурно. Але ж те, що культурне, — не політичне. А те, що політичне, — не культурне.

Лаятись політично треба вміти. Часом до наших взаємних компліментів прислухаються чужі люди, вони ж і нашу пресу читають. Як дізнаються, що ми один одного колаборантами називаємо, то й у списки кандидатів на депортацію внесуть.

«Привернути» незалежність можна тільки об'єднаними силами, відсівши тих, що не з нами. Об'єднаними силами івців, енців, ерців, інців, істів і нітудинісюдистів! Сварімось на здоров'я, але вважаймо на слова — вони бувають небезпечніші від куль.

Гуртуймося навколо спільногоЕ для всіх нас, що нас єднає і наснажує: голак, писанки, борщ, вареники, голубці і вечір з оселедцем. Тоді і «привернемо» нашу незалежність.

Ганна Черінь. 1982

Павло Глазовий

ФАНТАСТИЧНА ЖІНКА

Стрів на вулиці Матвія Панько Сарана.

— Здрастуй,— каже,— познайомся. Це моя жона.

Леді істинно сучасна, Спонсор і банкір, Фантастично еротична Женщина-вампір.

— Дуже радий, дуже радий!— Вигукнув Матвій.

Цмокнув жінку в праву ручку, Поклонився їй,

А Панькові тихо мовив:

— Я не доберу,
Як ти міг узяти жінку
Отаку стару?

Видно, старша літ на двадцять?

— Ні, на двадцять п'ять.
Так гроши ж в моєї киці
Свині не їдять.

А Матвій на вухо шепче:

— К бісу та грошва,
Як вона сліпа на око
Та іще й крива.

— Ай,— махнув Панько рукою,—
Хто з нас без гріха.

Не шепчи мені, бо киця,
Як пеньок, глуха.

— Ти, як видно, закохався
В ней без ума.

“Киця, киця” — наче в ней
Імені нема.

— Тыху!— Панько сердито плюнув
Тут не в цьому суть.
Я не можу пригадати,
Як цю жінку звати.

Клієнт вивчає рахунок в ресторані: — Щось я не зрозумію? Салат — 5 доларів, біфштекс — 20, десерт -15, пляшка вина - 25. Всього 65. А у вас написано разом 110. Як же так вийшло?

— Ну, значить, не вийшло, — скромно відповідає офіціант.

Павло Глазовий **ДУМА ПРО БАНДУРУ**

Як став славний Данилович
На чолі держави,
Замість голів на Вкраїні
З'явилися глави.
Замигтіли на екранах
Два однофамільці
І ми себе почували.
Мов якісь тубільці.
Перший всюди з президентом,
Другий – з інструментом.
Один учив українців,
Як ім жити далі,
Другий шкварив про шаланди
Полніє кефалі,
Сам Данилович по гривні
Назбирав потрошку,
Щоб для старшого купити
Імпортну гармошку.
Сам Данилович, до речі,
Непогано грає:
Як ушкварить на гітарі,
Серце завмирає.
Навіть Ріхтер не зіграв би
Краще на роялі
Баркаролу про шаланди
Полніє кефалі.
А якби наш Данилович
Грав ще й на бандурі,
Це було б щось неймовірне
В світовій культурі.
Уявімо, любі браття,
Ось таку картину:
...Тихесенький вітер віє
З поля на долину.
Сидить Кучма на могилі,
На бандурі грає,
А навколо міліція
Як мак процвітає.
Розступились податківці

І в широке коло
Вийшла Юля Тимошенко
І співає соло:
– Молода я, молода,
Але дуже вчена,
Не торкайтесь, бо я
Неприкосновенна.
Грай, бандуро, вигравай,
Бо я ж, молоденька,
Не боюся Пікуна,
На боюся Литвина,
Кругом пальця обвела
Навіть Потебенька.
А мій свекр – молодець,
Хоч кого затурка,
Але взяв та й попав
У полон до турка.
Не пускають свекронька
На Вкраїну милу... –
Оточили податківці
Високу могилу:
– Благослови, отамане,
Нам на турка stati
Ta схопити u Стамбулі
Цього супостата,
Ta приперти na Вкраїну,
Взявші під лопатки,
Ta витрясти з бусурмана
Долари й податки!

А Данилович гукає:
– Рано ще до турків!
У нас дома вистачає
Зодіїв і вурків.

То не чаєчка кигиче,
То не кряче галка,
А ридає в Конотопі
Вітренко Наталка...

– Хто копійку вкраде,
У тюрягу сяде,
А хто вкрав мільйони,
Той пише закони...

А тим часом Ян Табачник
Без акордеона
У вишиваній сорочці
Виводить Кобзона.
У Кобзона за плечима
Козацька рушниця,
А на поясі мобільник
І порохівниця.
І бандура знов заллеться
Дзвоном-передзвоном
Заспіває Данилович
Дуетом з Кобзоном,
Як у Царгороді
На риночку
Хлище свекр
Мед-горілочку.

І зрадіє Тая,
Тая золотая,
І Кобзону скаже:
– Я тебе вітаю!
Ти знайшов для себе
Кращого партнера...
І нова в культурі
Почалась би ера,
І пішли б реформи
В побуті й культурі,
Якби вмів Данилович
Грати на бандурі.

Олег Паламарчук:
Анекдоти для знайомства
Jokes of Introduction

Учитель-поліглот Олег Паламарчук розмовляє по телефону із видавцем, який зацікавився його творчістю і збирається щось видати.

- Ще раз назвіть ваше ім'я та прізвище, - допитувалися на другому кінці проводу.

Зв'язок поганий, шипить, ледве чути співрозмовника. Отож автор по буквах називає своє ім'я та прізвище:

- Олег Паламарчук: О - один; Л - люб'язний; Е - екстравагантний; Г - гуцул; П - пропонує; А - анекдоти; Л - легенди; А - англійською; М - мовою; А - американцям; Р - росіянам; Ч - чукчам; У - українцям; К - китайцям.

The teacher-polyglot had a telephone talk with a publisher who was interested in Oleg Palamarchuk's work and was about to publish them. The telephone connection was poor.

- Please, spell your name again,- asked the publisher.

- Oleg Palamarchuk: О - one; L - loving; E - extravagant ; G - gutsul (guy); P - proposes; A - all; L - lovely; A - amigos; M - many; A - anecdotes; R - read; C - cite; H - hear; U - understand; K - know.

Учениця запитала вчителя-поліглота Олега Паламарчука, чи був він в Америці.

- Звичайно,- здивувався вчитель-поліглот.- Мое ім'я всі американці при зустрічі по кілька раз на день згадують!

- Невже?- зробила великі очі дівчина.

- Правда, вони вимовляють його задом наперед: не „Олег”, а „Гело!” (Hello!).

A schoolgirl asked teacher-polyglot Oleg Palamarchuk if he had ever been to America.

- Sure,- said teacher-polyglot.- Americans mention my name when greeting each other. However they spell my name backwards. Instead of "Oleh" they say "Hello".

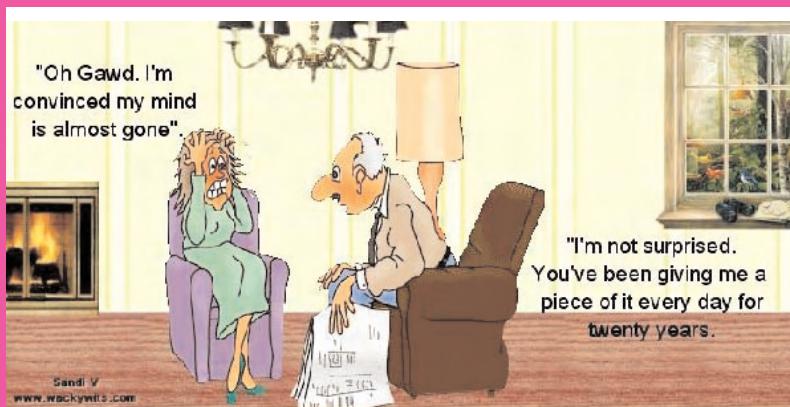
Цікаві запитання

1. Цікаво, чому жінки не вміщують оголошень про знайомства на пляшках з пивом?
2. Цікаво, чому оголошення і фото про розшук злочинців друкують на конвертах? Чи не краще було б друкувати їх фотографії просто на марках?
3. Цікаво, як виглядають жінки після пластичної операції, зробленої хірургом, кабінет якого прикрашений картинами Пікассо?
4. Якщо чоловік висловить свою думку в приміщені, де нема жодної жінки, чи він також неправий?
5. Цікаво, яка швидкість темноти?
6. Цікаво, для чого лікарі стерилізують голки для смертельних ін'єкцій?
7. Якщо надворі нуль градусів, а завтра вдвічі холодніше, то яка температура очікується завтра?

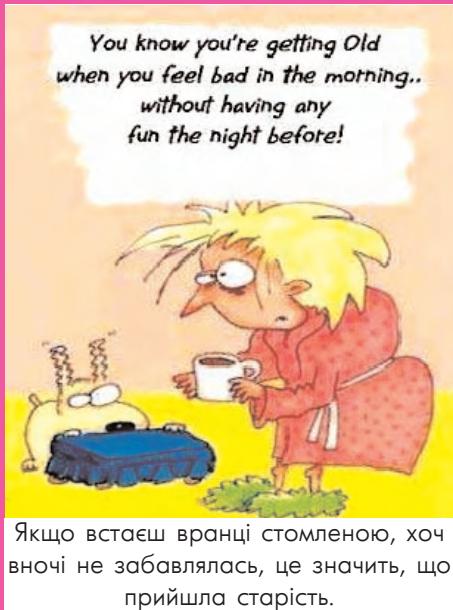

- ⇒ Розумними ми називаємо людей, які з нами погоджуються.
⇒ У його багатому лексиконі не вистачало одного слова — доброго.

СТАРІСТЬ – НЕ РАДІСТЬ

— Боже, мені здається, що в мене вже не лишилось пам'яті!
— Що ж тут дивуватись, ти віддавала мені її потрохи кожний день всі тридцять років.

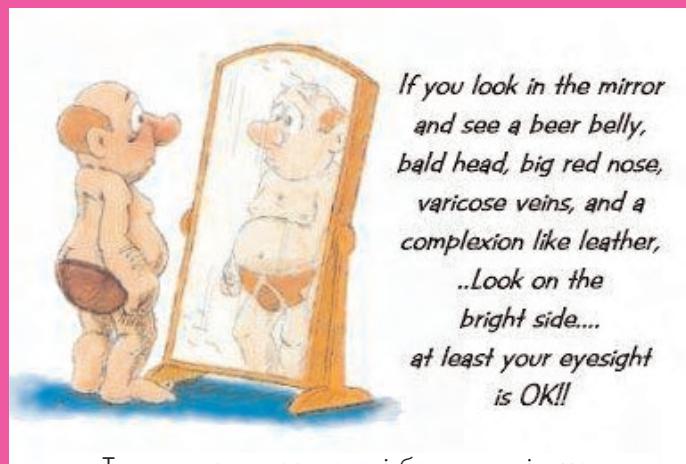
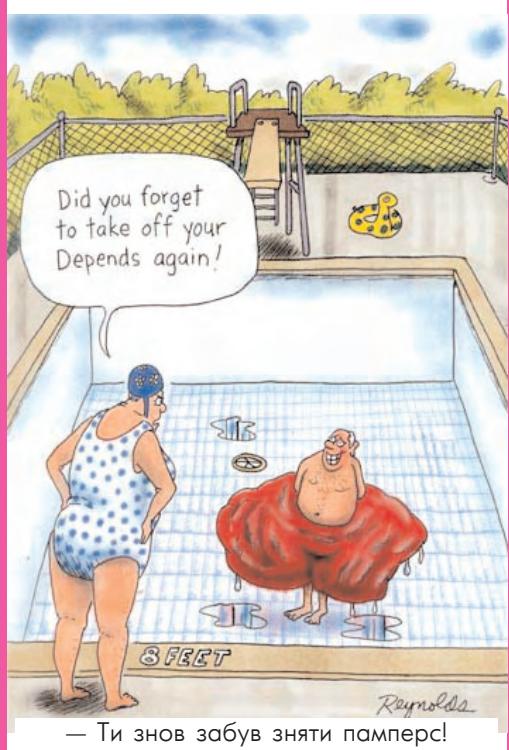
Генадій Гвінт

АЗБУКА ХВОРІВ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ

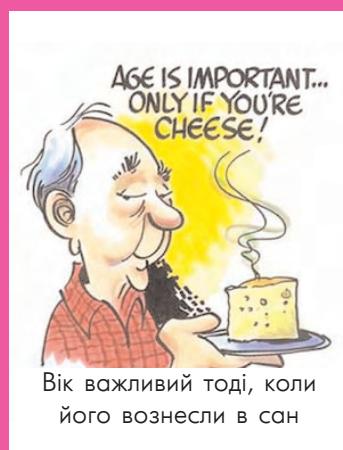
А_ртрит ламає кості
Б_олить права нога
В_олосся випадає
Г_оліє голова
Г_ази в кишках бушують
Д_ихати не дають
Е_нергію гальмують
Є_ство мое псують
Ж_ивіт мій роздувають
З_убів усіх нема
І_шиас докучає
І_жа теж несмачна
К_ашу пісну вівсянку
Л_ожкою рано ім
М_олоком запиваю
Н_есмак в роті моїм
О_чі посоловіли
П_олова в голові
Р_адикуліт вчепився
С_пина болить мені
Т_иск крові зависокий
У_ста сухі й терпкі
Ф_ігура форм не має
Х_олоші замалі
Ц_ибулю споживаю
Ч_асник і хліб я ім
Ш_ашлик вже заважає
Щ_елепам моїм
Ю_шку картопляну
Я ім тепер щодня
Б м'який знак зм'якшує
букви, а не мое життя.

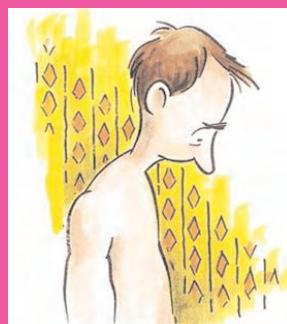
СТАРІСТЬ – НЕ РАДІСТЬ

Ти дивишся у дзеркало і бачиш живіт, мов барабан, лисину, великий червоний ніс, варикозні вени... Не засмучуйся! В тобі є щось і доброго. А це — добрий зір.

ПОДАРУЙТЕ КОМУ-НЕБУДЬ "ВСЕСМІХ".
ВЕСЕЛИЙ ЖУРНАЛ – НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК ДЛЯ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ

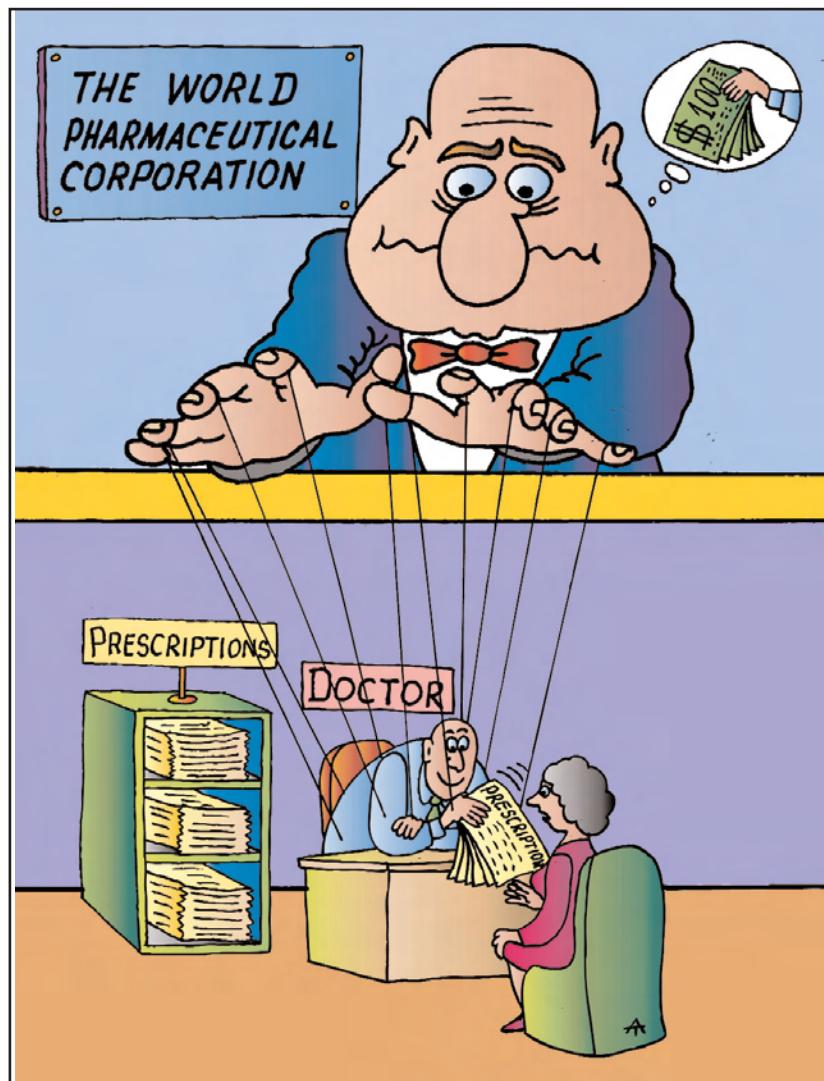

Імпотенція — це природній спосіб сказати: "Я вже не почуваюсь твердим..."

ГУМОР З КАЗАРМИ

- От заб'ється туалет, побачимо, де ви умиватися будете.
- Ось ти там, куртку або зніми, або я тобі її зараз одягну.
- Всі в окопи, решта за мною!
- Всі ваші неприємності від того, що верхній гудзик розстібнутий.
- Всі висуваються в тому напрямку і відпрацьовують питання в якості екскаватора.
- Всі як один — на крос! Не можеш бігти — повзи. Всерівно іди.
- Всі гудзики повинні бути пришиті намертво, як шлагбаум.
- Все навколо сміття прибрati. З вінками я домовився.
- Всім відомо, що я не читав, не читаю і ніколи не буду читати нічого, окрім Статуту.
- Всіх відсутніх вишикувати в одну шеренгу!
- Згадайте про своє майбутнє!
- Вхід — це отвір іззовні всередину, у зворотньому напрямку, що називається виходом.
- Вхід в каси зі сторони вбік.
- Ви будете офіцерами-хіміками. Це дуже відповідальна посада, недарма в Чечні в першу чергу вівся прицільний обстріл офіцерського складу.
- Ви будете дуже потрібні, оскільки за підрахунками військових учених, у перші 20 хвилин ядерної війни дві третини офіцерського складу загине і тоді країна буде дуже вас потребувати.
- Ви бачите, ці схеми дуже споріднені, може навіть брати.
- Ви повинні були мені доповісти, що не можете доповісти, оскільки у вас не вдягнуті штани.

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку оказію.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік.

Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТИВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

City _____

Province/State _____

Zip _____

Додаю \$45 на рік; \$24 на 6 місяців; \$13 на 3 місяці

Всесміх, 1300 Woodhill Court, Mississauga, ON, L5E 3H1 Canada
Tel. 905 891-0707 bsecmix@sympatico.ca www.Bsecmix.com

Іван Яців: мої логотипи

ОЛІВЕЦЬ

Час до часу я творю логоси — пізнавальні знаки — для окремих компаній чи для людей, які завзято займаються якоюсь справою і є цим відомі.

Маю я кума, Мирослава Притуляка, він, як і я, живе у Віндзорі, Онтаріо. Все своє життя він обороняє добре українське ім'я від злословів та невігласів (здебільшого в пресі). Він пише листи у відповідні інституції — і його чують.

У моїй уяві лого для Мирослава Притуляка — це олівець, який завжди гострий.

ПАЛЕЦЬ

Якось Хрещатиком їхав на своїм чорнім "Мерседес" висопоставлений урядовець-депутат. На червоному світлі з ним порівнявся другий високоспавлений депутат. У його "Мерседесі" відкрилося вікно і звідти висунувся середній палець.

Перший урядовець пожалівся Президентові Ющенку.

А я думаю, якби другий депутат був прикрив пальця фіговим листком, то урядового конфлікту не було б. І депутати включно з Президентом займалися б більш важливими справами.

Дарую їм зразок.

Two Blondes With Hammers

Carol and Donna, were doing some carpenter work on a Habitat for Humanity house. Carol, who was nailing down house siding, would reach into her nail pouch, pull out a nail and either toss it over her shoulder or nail it in.

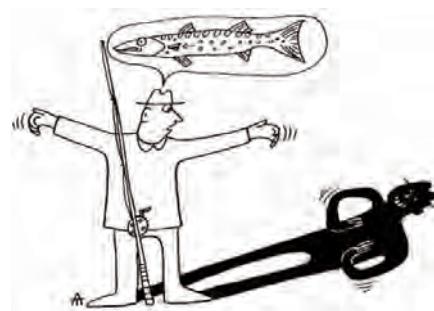
Donna, figuring this was worth looking into, asked, "Why are you throwing those nails away?"

Carol explained, "When I pull a nail out of my pouch, about half

See page 16

Далі на стор. 16

БАЙКИ ПРО РИБАЛОК

Рибалка за цілий день нічого не піймав. Під кінець йому трапився тільки маленький карасик. Чоловік з горя випив пляшку горілки, залишок влив у рот карасику, заштовхав йому шматочок хліба і відпустив. Раптом як заклювало! Через п'ять хвилин йде додому з повним цебром риби і відтіля чує:

— От карась, брехун проклятий! А сказав, що наливають... і відпускають...!

◆
Йдуть рибалки до озера. По дорозі зустрічають старого діда.

— А що, діду, є риба в озері!
— Так куди ж їй дітися!

Просиділи цілий день біля озера — нічого не піймали. Повертаються — той же дід.

— Що ж ти обдурив, діду! Немає в озері риби!
— Так де ж їй узятися!

◆
Одна риба каже до іншої:

— Відійди від мене, від тебе тхне смаленим!

— Куди мені відійти? Ми на одній сковорідці смажимося!

З літ минулих

Доярка і Мігель

Іван Ярич

Напередодні визначного свята велика партія працівників сільського господарства була нагороджена орденами і медалями. Цей звіздопад нагород не обминув і скромного району, де трудився й щойно спечений журналіст Михайло Отченашенко, якого прозивали Мігель Саваедра. Одна з доярок, М. І. Фраснuta, облаговіщилась орденом Леніна. Таке в окремо взятому, затрасканому багном районі трапляється раз на сто років. Ясна річ, з неї мав брати початок бурхливий потік нарисів, зарисовок не лише в районній газеті, де потів Мігель Саваедра. До того ж свіжа партія орденоносців для журналістської братії – явленіє героїв народу... Це переоцінка журналістських цінностей, нові словоструми, плани очищення газети од гною застою, процентів, свіжі помилки, відрядження, прес-буфети, анекdotи, сварки...

Розпочатти серійний випуск зарисовок, нарисів про трударів дійка було доручено нашому славному початківцю, оскільки в нього ще розум не звихнувся на передовиках виробництва, та й відав він життям сільських парадій.

Відправлючись у найвіддаленіше село району Тулюфу, Мігелик запитав редактора:

– Під яким ракурсом виводити Магду Ікімівну на світ білій?

– Ви її замальовуйте під кутом тритисячних надоїв, – відповів редактор. – І виводьте на якомога вищий рубіж. Щоб іншим за приклад. Щоб читачі побачили, як партія веде, як дбає про людей праці.

– Дивиси, Мігельку, не спаскуть кандидатуру, – радив молодшому старший літпрацівник, коли той покидав кабінет. – Герої нині на дорозі не валяються. Втопи її в сонці, а не в молоці. Сонцем матеріалу не зопсуєш. Не пошкодуй жару, вона того варта.

У Тулюфі Саваедра, як було в ті часи заведено, найперше зустрівся з секретарем парторганізації колгоспу, котрий сидів у червоному кабінеті, обличкованому портретами членів політбюро ЦК, чистив сірником серпасто-зубасті нігті-долота і думав, з ким би то піти похмелитися, аби не позіхати. Саме враз диявол надніс районного газетчика. То вони біgom перенесли розмову до місцевого буфету "Тулюфаночка". Півлітра горілки і закуска сприяли розмові про досягнення тваринників. А вже після цієї алкогольної розминки Мігель заарканив доярку, що йшла смикати своїх засмиканих соціалізмом корів.

Перед ним сиділа ще не стара жінка, що соромилася

Далі на стор. 17

Two Blondes With Hammers

Cont. from page 15 — Закінчення зі ст. 15

of them have the head on the wrong end and I throw them away."

Donna got completely upset and yelled, "You moron! Those nails aren't defective! They're for the other side of the house!"

Дві блондинки з молотком

Катя і Даня вирішили зайнятись ремонтом хати. Катя взялась за молоток і стала прибивати знадвору дошки до стіни. Коли вона брала цвяхи, то одного забивала, а другого викидала через плече.

Здивована Даня дивилась на це якийсь час, а потім запитала:

— Чому ти викидаєш ті цвяхи?

— Тому що половина з них зіпсовані, мають голівку не з того боку, — пояснила Катя.

— Дурненька! — закричала Даня. — Вони не зіпсовані! Вони для іншої сторони хати.

Доярка і Мігель

своїх рук, понівечених тріщинами, як Прикарпаття річками, а лице було давно не прасоване, пом'яте, сяко-тако пооране зморшками, як колгоспне поле. Пахло від неї гноєм і тяжким потом, а з пазухи дихало чимось таким, що такого запаху журналіст взагалі ще не зустрічав, напевно, орденоносним. Вся вона була, якби витовчена ціпами. Обзираючи площину, де мали бути в жінки груди, і нічого не зафіксувавши тут, він запитав:

– А де ж ваш орден?

– Я того не ношу, бо... – мругнула тваринниця. – Він заважає, дзвякає, а мені худоба зірвала нерви...

– Орден заважає? – перепитав Саваедра. –

Вперше таке чую, щоб людині заважала нагорода Батьківщини. Це ж ор-д-е-н!!! А не хрен собачий, га? Він би вам фест пасував. Його треба носити, бо ще чого доброго загубите і вас посадять.. И-И-И... Препрошу. А де ви його тримаєте? Хоть би-сте показали. Я ще не видів живого Леніна-ордена.

– Я дала того дівчинискови, онуці, най сі бавит. То тільки й хісна... Радше би ми дали були яку купійку. Я би си дров на зиму привезла. В писку капремонт зробила. Адивітці, – зашкірилась на кореспондента, як Ленін на буржуазію, – нема чим жорнувати, не писок, а так собі... ротова порожнина... Ми люди сильські. Нам аби гроші, не лупити воші. А мендалі, то для міста. Там тротуари, нема болота. А ту най в болото впаде, то вже вічна пам'ть. Онди тракторист Федьо Луцик-пущик впав у болото, то поки 'го в тракторні калабани знайшли – ангели душу віпотрошили і на небо відтараobili. Нам гумаки більше до лиць, а не ордени. Бог над нами, він усьо чує, він не дасть ми' збрехати.

– Ну, то добре. А за що вам все таки причепили орден? Та ще й набільший. За карі очі? То не копняка під ... той во, – перейшов до допиту журналіст. – Орден, то є тяжка справа, ны?

– Я так само знаю за що, як і ви. От дали, аби дати. Не було, видко, кому, то мені підсунули. Онди Анні Голопецькі дали 50 рублів премії. То я розумію. Дві фірегі дров мож привезти. І дефіляду справити. А медаль, то таке, бльишк: ні комин заткати, ні свини їсти дати.

Сказане фіксувати в блокноті Отченашенко не наважувався. Не дай Господи, потрапить блокнот в руки КГБ, дристияту не оберешся. Робив подальшу розвідку.

– Розкажіть, товаришко Фраснuta, троха про себе, свою роботу. Як то ви таких висот доскочили?

– А що ту розказувати? Рано дою, ввечір дою, в обід дою. Годую, чищу, пою... Ні свыта, ні неділі.

Люди до церкви, а я – на стайні. Мучуся поверх 20 років з тими задристаними коровами. Аби мої діти такого добра не дочикали... Подивітесь ліпши на мої ноги. Які корчі вузуваті пустили... Як коріні в дуба.

– Нащо мені ваші ноги, Магдо Ікимівно? Я маю про вас в газету писати. Не про ноги. А про здобутки, про орден.

Інтерв'юер при тих словах записав: "Працює 25 років". Це факт важливий. 25 років – не рік. Тут уже поміж цими роками можна фантазувати, вигадувати.

– А в чому секрет ваших успіхів?

– Якщо сказати по секрету, то у воді...

– Даєте коровам підсоліджену воду? Я чував, що биків взагалі споюють цукром, аби вони скоро вагу набирали. Але тоді м'ясо робиться чокулядовим. Може, ви й молоко доїте какаове, га?

– Та де! А ви нікому не скажете, як я вам оповім божу правду?

– Нікому.

– Забожітся! І перехрестітесь.

– Бігме. А христитисі мені не вільно, бо я маю в партію поступати. Не дай, Господь, хтось увидит...

– Троха підливаю води у молоко, аби більше було. Деколи нас заставлють. Аби план був. Кажуть: стране угля треба много і до хреню. Від молока сила прибуває в тих чорнопиких шахтарів.

– Ага. Але ти нема ніяких секретів. То є прийнятій в СРСР спосіб. Щоб жирність збавити. А з якої ви сім'ї?

– Хіба не видко. Не з графської. З якої сім'ї можна бути, аби корови доїти за мізерію? З хлопської. Біднюцької.

– Ага-га. Всьо понятно. Далі можете не розказувати, – набридло тягнути за язика доярку журналістові. – Я вам сам розкажу про ваше життя напам'ять. Як десь зроблю блуд, поправите. У вас була багатодітна сім'я. За Польщі ви чорно бідували... Меншенькі наймитували.

– А ви відки знаєте? Ви з нашого села?

– Я всьо знаю. То така робота в мене: всьо знати і... Слухайте і не перебивайте. Ваша сім'я перебивалася ледве з переднівку на переднівок. І прийшов золотий вересень 39-го року. Як заснували колгосп, ви пішли доїти корів...

– Вібачте, я не хотіла, але мене заставили стрібки. Але вже говоріт, ви ліпше знаєте, ви – учений, а ми більше друковані.

– Зразу було трудно...

– Ади...Точко! Що я сі набідила, то лиш пан Біг знає.

– А потому пішло. І поїхало. А як ви брали зобов'язання?

– Я не брала. То мені голова колгоспу дав.

Далі на стор. 18

Доярка і Мігель

Казав, що в мене нема сім'ї, нема для кого красти молоко, то й більше надою, як інші. А теперка ще більші зобов'язання взыви: 4000 літрів. А з того може віти комедія. То вже може бути не молоко, а вода... А він сі лише до мене либи. А чого ти сі либиш? Я сі мучу, а він сі либи. Треба було либитисі тогда, як я була молода...

— Ага. А кілько у вас діточок?

— Двоє. Обидвоє ммм... бенькарти. Від заферми і вперед того голови колгоспу... Я через ферму й не віддаласі. Не було коли. А вам того треба? Буде вже, бо я сі змучила. Пишіт що вам віходи. Газети й так всюю приписують, як нам надої, потихоньку брешут.

— І де зараз ваші діточки?

— Пішли по руках обі. Покурвилися. Поки я на фермі, а то цілінки дні, то вни собі знаходили ліжкову роботу. А потому до физиу (фабрично- заводське училище — Ред.) як пішли, то по нинішній день. Лише дітваків на літо привозіт д' бабунци. Одні геливо заріхтували таки Шміраків Іван, а друга си найшла в Тернополі. На бавовнопридильні фабриці. Якийсь Ромко-бомко... обслугуює.

— А що у вас було інтересного в життю?

— А ніц! Великий рогатий скот. Ферма. Хфости. Силос... Гумаків не скидаю. Найінтересніше, що ось уже 5 років в мене хата тече, я прошу, аби мені віписали 20 листів шіферу, а голова сі усе до мене либит і обіціє, обіціє.. То є найінтересніше. Бог ми' свідок.

— А ви комуністка?

— Тойво-во... Для рахунку. Приписали мені партію. Вони приписують всюю і молоко, і партію. Все, аби більше було на папери...

Мігель іще намагався випитувати щось в доярки, але дарма. Навіть загравав, приказуючи:

— Ми з вами колеги. Журналісти і тваринники — підручні партії. Якось буде!

Його уже чекав голова колгоспу з півлітровкою "Столичної".

На всі запитання інтерв'юера, голова правління відповідав:

— Та щось доїт, якби не доїла, то би гів... мала, не орден. Так що щось доїт і щось має. А попри неї і ми щось гі... маємо, Самурайовичу! — підоймав склянку дотори. — За тих, що лижькит, бо вни впасті не можут. І за тих, що доят, бо хто доїт, той щось має. За дійних! І за доярів такої! — жартував голова, аби відволікти газетяря від прямих ударів-зпитань.

— Героїня каже, що в неї дах має невтримання, а ви...

— А я не маю часу тим заниматися... Он в Київ треба їхати. Мені машину віписали легкову.

— За що? — поцікавився Мігель.

— Я тоже — геройн...

— Шо, і вам причепили орденяку?

— Ны! Мені лише — "Жигулика". Але я не вибагливий. Най буде вже, як є. Пиймо.

— Я напишу.

— Но-но... Нащо то сі здало? Я — людина скромна. Мені слави не тре...

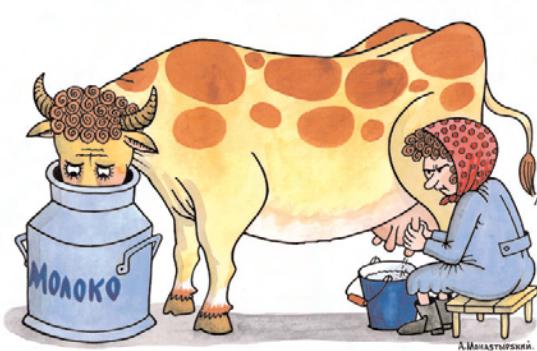
— Але то...

— Ми зарізали телятко на вашу честь, — вів свою голова. — Ходім. І вас, і телятко завезут в цілосності і сохранности... Куди скажете. Всім треба жити. Хоч не всім ордени носити.

* * *

Породілля перед тим, як подарувати світові дитинча, мучиться душевно, і фізично. Її мучить найбільше: як пройдуть пологи, хлопчик чи дівчинка приде на світ, чи буде маля здоровим і гарним, чи виродком... Перед народженням нового твору, навіть газетної бздюльки, муки-перейми хапають кожного журналіста і творців навзагал, геть аж до брехачів.

Тяжко переносив вагітність нарисом про орденосницю і кітний фактами Мігель Саваедра. Це ж відповіальність. Це ж не про хрена собачого слід написати, а про передовика. Череп його несвіжої голови розігрівався до високої температури, пострілювало в крижах, великий палець лівої ноги виструнували судороги. Його й сон не брався, коли брався, то якийсь капіталістичний: снiliсь герой капіталістичної праці — загодовані капіталісти з Флоріди, що розведеним водою молоком заправляли свої розкішні броньовані авта. І з них робилися ордени Леніна завбільшки щитів хрестоносців. Тими щитами капіталісти кидали в Мігеля, він несамовито кричав і від власного крику прокидався, чамкав пересохлими губами, знову лягав, та сон не брався, привиджувався доїльний

Далі на стор. 19

Доярка і Мігель

апарат на вісім дійок, ще якісь цідилка, автопоїлки і безперевно мукало зарізане телятко. До самунього світанку ламав ліжко, сердито кидаючи власним тілом з боку на бік.

В редакційнім кабінеті Мігель кілька разів всідався за розхлібістаного столика, підпирає лівицею напухлу синонімами голову, що мала вигляд непричесаної копиці сіна, закладав стіл паперами, рвав розпочате, постогнував, брали його передродові кольки, але дитя не прокльовувалося. Й випитий кухоль пива не сприяв.

“То має бути гімн ударнику орденосної праці, – стукало молоточком в центрі мізкового царства його. – І не менше. Не можна йти протореними шляхами. Бо то був таран проти власної совісті.”

Розпочати писанину допомогло сонце і світанок. Вже в котрий раз вони виручали Саваедру. І не тільки його. Тисячі журналістів повинні завдячувати сонячному промінню, яке роками освітлює і зігриває їхню творчість, і їхню зарплату, і їхню славу... Вкради злий гном небесні світила з неба, в їх творчості сталася б катаклізма. Навпомаць не натвориш. Це вам не дітей лагодити чи там людей убивати, чи там розкрадати соціалістичну власність. Це набагато складніше!

Просидівши до полуночі, Саваедра випучив із себе кавалок стогону, з якимсь охами-ахами-йойками та пострілюванням... Довше тягнути було нікуди. Над головою сидів відповідальний секретар редакції і покрикував:

– Де в ср.... твоя доярка? Ти що, хоч номер зірвати? Я вже йду кроком уш до редактора, замельдую, що... Я півторінки лишив. А ти сі чухаєш, як та корова.

– Ще трошка-трошка, Дмитрович. Я вже кінчаю, кінчаю. З мене мале пиво.

- І сто грам.
- Най буде.
- І закуска.
- Ще й яка!

Притиснутий до стіни Мігель вирішив не вдаватись до філософських сентенцій, а відразоньку проникнути у багатуючий світ орденоносці. Викрити секрети її здобутків, щоб вони стали надбанням інших тваринників району і всіх кому не лінъки заробити орден. Нарешті почалося:

“...Село ще спить. Його будять півні та невгамовні пташки...” Тоді автор заспаним селом пустив Фраснуту. Поки вона тупцяла, проник у її мозок. І почав звідти виколошмачувати роздумини. Вона дріботіла на колгоспну ферму. Сонце золотило із-

за... Зупинився, бо не знов звідки золотило: чи з-за горба, чи з-за лісу. Навів довідки. Золотило із-за горба шиферні дахи. Вітерець лоскотав посивілле воло... Гоп-стоп! А може, вона лиса, як той лісоруб, про якого писав, що в нього вітерець роздмухує густий смолянистий чупер. Йому згадалось, як той лисий робітник ходив на нього скаржитись до самого першого райкуму, а його за такий “позор”, мало бракувало, аби лісоруб не набив... Викреслив і вітерець, і сивину. Тоді привів він в рух третіх півнів, птахів і сонце, і роси кришталеві, лани пшеничні, і доярку. Дав їм понюхати вранішнього запашного молока.

Велика рогата худоба спокійно ремигала, лизала теляток. Мігель і їх запустив в рух. Все довкола зарухалось, хаотично. Кожне у свій бік, що годі собі з тим усім було дати раду. Усміхнена доярка ще йшла, а корови, виявилось, уже стояли начеку, очікуючи, щоб віддати усе, до краплиночки, молоко, бо вони наче відчувають, які високі зобов’язання вз’яла на себе їхня господиня, і що “народ треба кормить”, то ж як її можна залишити один на один з тимчасовими пятидесятирічними труднощами?

В другому абзаці нарису завалилась стара стодола, де в перші післявоєнні роки утримували колгоспне стадо і де починався молочний шлях тридцячниці Магди Фраснutoї. І вже на новій сучасній фермі з світлими вікнами, як тільки в старої дах поїхав, поїхали вперед тисячні надої. Потому були раціони, розмовони з своїми лісськими, автопоїлки, механізації... Забрязкотів орден. Гармидер. Збираються збори, де доярка червоніла і все гадала: я така проста жінка, за що ж мені орден, адже нічого героїчного не вгепала. Слово “не вгепала” пререкреслив, написав “не вчинила”, працювала, як усі люди радянські працюють. В ім’я світлого майбутнього. Оце паршиве твердження кілька разів упліталося в канву твору: хоч його туди ніхто не запрошуував.

Все повзло на Саваедру з гиком-криком, лізло на перо, ревло, виринало, сміялося, сумувало, фальшивило, випорожнялося не там, де хотів би автор. Корови почали міркувати вголос про чотиритисячні надої, радити доярці, вишукувати резерви – словом, допомагати у скрутні хвилині. Ще й бугай звідкись приплентався до того всього.

– Мігелику, давай, бо тобі жаба цицьки дасть, – не злізав з бідолаги і відповідальний секретар, якого кортіло випити, бо саме надходила спиртна година.

– Дмитрович, з мене пиво і двіста грам. І кільо м’яса. Я вже даю!

– Ну-ну. Я буду видіти, що ти даш...
Зчинився такий літературний гопак, що Саваедра

Далі на стор. 20

Доярка і Мігель

уже посмикував з голови волосся. Постогнуючи, ставив загати, греблі, мішки з піском, дамби, а молоко підімалось, як вода у повінь. Ревла худоба. Затоплювало ВРХ (велику рогату худобу — Ред.), помисли передовички, півників, навіть невгамовним пташкам зі страху довелось спурхнути, аби не втонули. І сонце вже не золотило дахи оновлених осель, бо вони опинились під молочною бурхливою повінню.

Мігель, прочитавши написане, зі страху кинув ручку і втік з кабінету.

Старший літературний працівник, що в коридорі закусував цигаркою-димом випітє щойно у райкомівськім буфеті вино, запитав:

- Що сі стало, Мігельку?
- Молочний потоп. Ти чув коли-небудь за такий потоп? Всьо сі топит і мені буде капустець!!!
- Усі потопи — вигадки, — сказав старший літпрацівник. — Я лише знаю, що на нашій землі колись було зледеніння...
- Мій — не вигадка. Я сам мало не втонув. Зара мені затопить Дмитрович так...

До дійсності Саваедру таки тут же повернув секретар:

- Зробив доярку?

Цього було достатньо, щоби Саваедра знову пірнув у молоко. Мігель уже нічого не думав ні про форму твору, ні про зміст. Жадав лише одного: підперти двері нарису коликом, аби не розсипався і здати секретареві.

— Вродив, — нарешті прорік Саваедра. — Тепер аби пан Біг поміг того охрестити, то би-м' сі розвізав.

Яких він тільки не підбирав заголовків своєму дитяткові, а всі вони звучали сокира, пила, коцюба, гембллярка — далекі від сочиненого.

Обертає успішні заголовки на всі боки: "завдяки успіху" і "успіху завдячуючи", "Успіх не забарився", "Завдячуючи результатам завдяки", "Орден на гімнастерці завдяки Ленінові", "Молоко — це вічний пошук", "Вирощуйте розумне, вічне, солодке", "Стара доярка борозди не спортивть", "Міцні раціони — повні бідони", "Молочна ріка Фраснutoї", "Нетелі в строю".

Тоді пішли до прищеплення "центральні" заголовки: "В центрі уваги", "В центрі уваги корови", "В центрі уваги зобов'язання", Потім були в центрі уваги: ферма, рубежі, досягнення... Ім на зміну стали заголовки "передові": "Випереджуючи час", "Попереду М. І. Фраснута", "Попереду передовики"... Тоді — афористичні: "Гоп-шуп

Магдалена, ордени сметана".

Жоден із запропонованих заголовків відповідальний секретар не схвалив, а "зарізав під корінь". Тому замучений творчістю Саваедра був змушений звернутися за допомогою до Івана де Курчамацу ібн Йойшенбаха, який колекціонував заголовки і бібліографічні збірники газетних статей.

— Який тобі, Саваедровичу? — спитав Курча. — Кольоровий чи чорнобілий? — І витягнув зошит для учнів 3-го класу, заповнений краденими заголовками. — Чорнобілий віддам за чекушку, кольоровий — за півлітру. Червоний...

- Давай дешевший.
- Прошу: "Королева ферми".
- О-о! Ура! Дуже закручений. Але, аби то не був він антирадянський. Аби мені політику не пришили.
- Яку політику? Адже тут закладено ленінський принцип соціалізму: хто не працює, той не єсть. Королева гарує в гноях... Лови мишай, Саваедрович. Це звелічення людини дійка до королівської кліки.
- Ну-ну. Аби то вішло не всрамним наверх. Як то трафлялося в історії не одинож-ди. Я — побіг до Дмитровича.
- Дмитрович, з мене уже ціла півлітрова флящина купованої, як пропустите оцесь царський заголовок.

А секретар уже насолоджувається кукуріканням півників, та співом невгамовних пташок, грівся до ласкавого вранішнього сонця, що золотило дахи, спивав молоко, милувався кисельними берегами здобутків простої селянської жінки, що зазнала великого щастя в Радянськім Союзі, і хмурився. Він не знав що з тим всим робити, з якого боку починати корчування словесних дубчаків, видушувати водичку з того словесного моря.

— Пляшина це — хорошо це..., Мігелю. І заголовок най би був це. Ти піди подивися, в енциклопедію, що то таке є щебіт пташиний.

Отченашенко послухався.

- То шо там пише? — нервувався відповідальний.
- Прочитай уолос.
- Коли Саваедра прочитав, секретар сказав:
- Я так і думав. Навіщо писати, коли не впевнений.

— Ну-ну. Що саме?

— У тебе вийшло, що пташиний спів впливає на зростання надоїв молока. Це ж вигадка буйного професорського мозку. Так написати може собі дозволити хіба академік. Ти шо, учений-мочений? Отож, пташок заберемо з зарисовки. Згоден?

- Ну-ну.
- Це саме стосується й свійської птиці. Когути пілють самі по собі, молоко теж прибуває само по

Далі на стор. 21

Доярка і Мігель

собі. І сонця замного. Якби так було насправді, то би вся трава вигоріла від спеки і тоді ніколи не бачити твої геройні ордена, як своїх вух. Далі ти пишеш, що "спочатку було важко". А кому спочатку не важко? Навіть дитині, що вчиться ходити.

Загальновідома істина. Обійтися. "Село ще спить..." Якого хрена воно кемарить, коли урожай гине на полях. Це – неподобство! Кричуще! Читав останню постанову партії стосовно боротьби з бур'янами? Не має права спати село, коли країна закипає будяками, коли там уже ведмеді завелися. Смерть будяковим захватчикам! – входив в редакторський раж Дмитрович. – Як на то пішло, то треба було заставити передовичку розбудити село. Що та вона йде собі вулицею, як піжонка. А може, вона де у халялі спала. Ти звідки знаєш? І, до того всього, вона дуже поволі йде, якби штири дні не їла. Роботящи люди так не ходять, я сам з села, і знаю. Ти що, намікаєш, що Магда не має що до писка покласти? Словом, неконкретно, неправдиво, а по сemu указу, я твої оті всі вихуляси вонн! Най йдуть провітритися... – І він зорав червоним чорнилом добрий шмат, угноєного власною кров'ю твору старанного журналіста.

– Ну-ну... – тільки вимовив Мігель, якому в горлянці пересихало.

– У четвертому абзаці ти пишеш, – продовживав акт екзекуції відсекретар, – "Йдуши, поринула в спогади...". Хірня це – хіровенна. Усім хірням хірня! Патріархальщина це є. Ти, коли йдеш на роботу, згадуєш дитинство? Ти думаєш про те, як би то найскорше похмелитися за чийсь рахунок, як посачкувати, потім випити чи... Чи дати драла в корчи. Хіба не щось подібне в голові доярці? Вона прикидує, як то вкрасти і винести пару кіля комбікорму, трохи молока, чи в'язанку конюшини.

– Але так сі пише, так прийнято писати навіть у

великих газетах, Дмитрович! Я нічого не видумую. Партия сказала, комуніст ответів – єсть!

– У великих, може, й прийнято, а наша газета маленька, нема де вміщати усілякі бзденьки-теревенки. – І начальник генштабу газети продовжив викошувати абзац за абзацом з написаного.

– Як накажете розуміти "вранішні даванки"? Які такі даванки? Це ж порнуха. Хто кому дає? Доярка? Е-е-еротикка...

– Коровячі даванки. Коли худобі дають їсти.

– То при чому тут даванка, коли коровам дають?

– Я протестую! – нарешті не витримав Отченашенко, бачачи, як рядок за рядком, гине його лебедині пісня орденоносцю. – Це мій літературний домисел! Я маю право факти обігрувати, як хочу. На це я автор.

– Я теж міг запротестувати от, проти такої писанини, – спокійно, студеницею-голосом відповів секретар, – але я ченний. Я тебе поважаю: правлю, мучусь і не каюсь. Прошу, йди до редактора або до заступника, нехай вони тобі скажуть своє схвалює слово.

До редактора Мігель побіг підтюпцем, бо редактор уже третю п'ятирічку не сприймав написаного підопічними. Не мав коли за пиятиками-нарадами. Тому ніколи нікому нічого не креслив. На превеликий жаль, редактора кудися понесла лиха година. А заступник його, якого прозвивали Приборкувач сирників, навпаки, так уже старався, так уже старався, що з оригіналів молодих-зелених авторів каменя на камені не залишав.

Саваедра уже каявся, що перечив секретареві. Але ходу назад не було, то подав свою "донечку" заступникові.

– Що!? – було першим словом заступника, коли черкнув пильним оком по перших рядках написаного. – Пташки!? Ах ви, – соловії, ідрона вош! Вони ж уже давно відлетіли у вирій. Давай замінимо їх співом моторів. Село ж нині індустріалізоване. А півні що мають до молока? Вони що: парують корів? Ага, будять село. Що!? А будильники по 4.50 навіщо? А радіо? Відстаєш від життя, коханий. Ми передова країна світу. Ракети в космос летять. На місяці базу металолому зробили, а ти когутячча паршиве село будить... На хрена тобі сонце, коли є лампочка Ілліча, тоді до лампочки сонце. Ми ж живемо не в першому віці нової ери, а в кінці-кінців 20 століття, чоловіче! Спам'ятайся!!! Стодола? Діалектизм. Хлів – правильно. Але на хрена тобі хлів, як то архаїзм, нині видів, які комплекси грохають, механізовані на 500 голів, не рахуючи телят. З водопроводом, курилками,

Далі на стор. 22

Доярка і Мігель

спеціальними туалетами "навприсядки". Ти хоч був на фермі?

— Не було коли, — правду мовив писар. А в голові йому крутилися неймовірні думки: невже на фермах уже окремо для корів роблять туалети?

Винищуючи слова і міркування Саваедри, заступник уписував над ними свої думи чорнезним чорнилом. Виходило ось як. Село уже не спить. І тут і там шиферні дахи просторих з світлими вікнами будинків золотять лампочки Ілліча. На бригаді співають дизельні мотори потужних сталевих коней і тракторів, дзеленчать будильники, розбуджуючи щасливих колгоспних селян. З зореноносної столиці Москви по динаміках линуть позивні і звуки Гімну.

— ...Слухай, Саваедровичу, то є ручна праця йти селом пішки. Як в орденоносці нема навіть задріпаного ровера чи мотоцикла? Нас читачі, особенно з райкому партії, можуть неправильно зрозуміти...

— Ну-ну... Але в неї дійсно нема ровера.

— Все одно. Напишемо: "На ферму їде, усміхаючись новому радянському дню, передова доярка Магдалена Фраснuta..." А на чим вона їде, то вже друге діло. Хай читачі самі додумуються на чім. Може, й на "Волзі". Й хочеться співати: "Я сміюсь на повні груди, радію, мов дитя..." "На її грудях в блискітках променів лампочок Ілліча сяє найвища нагорода Батьківщини і рідної партії..."

— Але то люди можуть сміятися з того, бо в неї зовсім нема грудей. Вона така, як ломик. Як вона може дихати на повні груди?.. — не погоджувався Саваедра. — Я вже раз зробив з лисого кучерявого...

— Ну да. Скажеш таке. Може, в неї нема опуклостей, але груди мусять бути. Де ж вона тоді орден начепить, га? Якби вона не мала грудей, то й ордена не дали б. Партия знає кому орден треба дати. Мовчи і мотай на вус, коли тобі допомагають. Я знаю, що треба і як треба писати. Не нинішній. Думаєш, дурного заступником поставлять? Може, й поставлять, та бюро райкому партії не затвердить.

Таким ось робом заступник переорав, а тоді ще й за собою заволочив. Вийшло з дишлом, а коло того дишла керманич — компартія, що спрямовує цівки молока не тільки в дійницю, але й в напрямку вершин комунізму. З молока він зробив мало що не сметану, набив (уже на зарисовку, бо всю водичку, якою Саваедра розвів нарис, вилив) обручі з високих процентів досягнень, перетягнув шнурями високих зобов'язань... Завершив витвір рефреном із 12 симфонії Шостаковича: "Прикладемо усіх зусиль, щоб перетворити в життя рішення... двох з'їздів КПРС, 13 пленумів. Трудова молочна вахта триває!"

— О, тепер уже може бути, з полегшенням здихнув заступник. — А заголовок твій, Отчотнашенко, до лампочки Ілліча. Треба ідейніший. — Довго не думаючи, приліпив старе, як світ, а тому правильне: "Завдяки турботам партії". З тебе півлітра.

Саваедра футів, як той бик, що запліднював продуктивних корів Фраснutoї. Це був літературний розгром. Остаточний. В пух і прах. А він так бажав проникнути у внутрішній світ ВРХ, його ж вигнали з нарису, як гидливого кота.

— Така вже доля клята, — промирив сам до себе.
— Але я не здаюсь! Так починається творчість. — І він побитим псом поплентався до крамниці за півлітрою.

1973, 1998 роки.
Іван Ярич. Долина, Івано-Франківська обл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

- ♥ Міняю кімнатного собачку на двокімнатного.
- ♥ Увага!!! Вчора з нашого зоопарку втекла черепаха. Прохання до того, хто її знайшов, розвернути черепаху на 180 градусів.
- ♥ Розшукується собака мохнатої породи яка хватає сало, м'ясо, хліб, але не їсть, а харчується власним делікатесом - ковбасою.

Слухайте українську щоденну радіопрограму

ПІСНЯ УКРАЇНИ

з радіостанції CJMR на хвилях 1320

від понеділка до п'ятниці
від 7:30 до 8:00 вечора;
в суботу і неділю
від 5:00 до 5:30 пополудні

Редактор Наталія Солтис
Диктор Оксана Соколик

Телефон 416-536-4262

Daily Radio SONG OF UKRAINE
P.O.Box 2, Station D Toronto, ON M6P 3J5

У Києві на Подолі.
— Христос Воскрес, Абрам Ісаакович!
Той пошепки:
— Знаю, мене вже попередили.

ДЯКУЄМО ЗА ДАТКИ НА ЧОРНИЛО!

\$100 Пільків Петро. Торонто
\$55 Боднарук Ярослава. Етобіко, Онтаріо
\$50 Дейнега Ніна. Кінгстон, Онтаріо
\$30 Терлецький Михайло. Рочестер, НьюЙорк
\$25 Романюк А. Гвелф, Онтаріо
Ткач Іван. Гамільтон, Онтаріо
\$22 Даровський Володимир. Mісісага, Онтаріо
\$20 Бойко-Паар Ірина. Торонто
Мазяр Володимир і Марія. Торонто
\$15 Демків Юрій, Етобіко, Онтаріо
Катрюк Володимир. Монреаль
Павлик Іван. Етобіко, Онтаріо
Фіріщак Осип. Чікаго
\$11 Тарчанин Ольга. Парма, Огайо
\$10 Кобаса Александр. Вільямстон, НьюДжексон
Когут Маркіян. Торонто
пп. Єременко. Кітченер, Онтаріо
\$5 Лозинський Петро. МаунтБрідж, Онтаріо
Бабій Іванна. Гамільтон, Онтаріо
Колос Т. Торонто
Мовчан Зіна. Монреаль
Максимів Осипа. Торонто
Нестеренко Ніна. НіагараФалз.
Пасічник Кирило. Філадельфія
Куйдич Іван. Вайнленд, НьюДжерсі
Корніюк Федір. Філадельфія
Столяр Володимир. Парма
Остап'як Дмитро. Каледон, Онтаріо
Атаманюк Ірина. Едмонтон
Салій Михайло. Ванкувер
Сеньків Марія. Оквіл, Онтаріо
пп. Литвинчук. Іслінгтон, Онтаріо
Коцюр Мирон. Монреаль
Бурій Михайло. Торонто
Мещерякова Тетяна. Мейпл, Онтаріо

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ"

Ніна Дейнега з Кінгстон, Онтаріо, — для братової Анни Доновської в Сиракуз, Нью-Йорк;

Тетяна Герасименко з Carmichael, Каліфорнія, — для кузена Григорія Музики в ІстГановер, НьюДжерсі, на його 80-річчя;

Оля і Андрій Дрегер з ПринцДжорджа, Британська Колумбія, — для Ірини Гречко в Тернопіль, солістки фольклорного гурту "Веселі Галичани";

Ірина Бойко-Паар з Торонто — для своїх дорогих і любимих внуків: Іринки Лунь у Львів, Остапа Луня у Львів, Івана Луня у Київ, Олександра Семенюка у Київ.

ПОДЯКА

Редакція "Всесміху" одержує багато гарних листів (сердиті і гострі вже перестали приходити, їх писали колись). Ми з рідко друкуємо їх, але не всі, щоб не виглядати самохвалами.

Сьогодні ж мені хочеться написати листа двом своїм читачкам: Ірині Бойко-Паар і Анні Гавріс (обоє з Торонта). Вони не пропустять нагоди подзвонити до мене, як тільки одержать свіжий випуск "Всесміху", і сказати добре слово.

Але не це мене зворушило. Пані Ірина багатьом уже подарувала передплату на "Всесміх" — родичам, друзям, а то й просто "розумним людям" — в Україну, Польщу, США, Канаду. А недавно вона подарувала передплату чотирьом своїм онукам! Усім чотирьом! Із своїх пенсійних грошей виписала чека, і на пресфонд, як завжди, не забула. Щира Вам подяка!

Пані Анна Гавріс давно знайома нашим читачам не тільки із списку пожертв, а й своїми віршами-одами на честь "Всесміху". Недавно вона мені подзвонила, і спершу в телефоні звучав лише її сміх: "Країна Розслабонія! То ж треба!" Це вона про гумореску "Вертеп недотеп" Івана Ярича із Долини, надруковану у березневому числі. А потім попросила адресу Ярича, щоб винагородити його талант грошовим переказом.

Я добре знаю пані Анну. Директор дитячого садочка, вдовиця і ще й з новоприбулих — вона великого достатку не має. І все-таки... Яке благородство!

Спасибі сердечне!

*Ваша — Раїса Галешко,
редактор.*

НАРОДНІ РЕЦЕПТИ
*ілюструє
Іван Яців*

З'їж одне яблуко на день — і лікаря не треба.

Коли на оці вискочить "ячмінь", треба щоб хтось плюнув у око.

Щоб мати здоровий зір, треба їсти моркву.

На наступній сторінці на адресній наліпці вгорі — місяць і рік, коли "Всесміх" приде до Вас востаннє. Не забудьте вислати чека на продовження передплати. Спасибі!

To read ALL issues since 1991

BCFCMIX

SUBSCRIBE

Щоб читати всі випуски
від 1991 року

ПЕРЕДПЛАТИТЬ

Only \$10

Лише \$10

Очима Івана Яціва

НОВИНИ З ЯСНОВИДСЬКОЇ ПЕЧЕРИ

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program toward our mailing costs. ISBN 92009142. Canada Post Agreement No. 40013958.

